

ΠΑΝΟΣ ΣΤΑΣΙΝΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΙΚΑΡΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Προϊστορία για έναν, Υποκείμενο, 2017

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

© 2023, Πάνος Στασινός & Εκδόσεις Ίκαρος

ISBN 978-960-572-553-2

ΠΑΝΟΣ ΣΤΑΣΙΝΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΙΚΑΡΟΣ

τρία κεράκια —

† Παναγιώτης Κ.

† Χριστίνα Δ.

†

ΠΕΡΙΦΟΡΑ ΠΡΩΤΗ

*Κύριε Υπέροχε, Σε πλάθω
δέξου με (πλιυιιζ!) τον ασεβή Σου
και κάνε με φαρσί να μάθω
την αλφαβήτα της αβύσσου.*

0. Πυρ!

Τα ίχνη δείχνουν
 προς τη μαρτυρία
πάθους αβάφτιστου
 αλλά στακάτου·
μεθίσταται
 κι ιδρύει αρτηρία
οριστικού και δύστροπου θανάτου.

Πορτραίτο μ' αίμα εγχάρακτο, που φθίνει·
ακολουθεί τη διαστροφή του εδάφους
κι επιμερίζει κάπως την ευθύνη:
Ζώνει τους τάφους,

εγκαυστική δευτέρου επιπέδου·
σαν να διακρίνω τώρα ένα μοτίβο
μεταθανάτιου μετα-δαπέδου:
Οπότε σκύβω,

σαν να περνάω κάτω απ' την εικόνα
της Παναγίας, και ν' αντιστρέφω όλη
τη διαρροή παθών. Κατά κανόνα
είν' αιθανόλη

ό,τι ενυπάρχει στις δομές του κόσμου.
Καταλαβαίνω μόνο κάτι κοινό:
ότι κινούμαι συνεχώς εκτός μου
όταν προσκυνώ

κι ότι διακρίνω την τομή της θέας
στο συνεχές κενό, πως το προορίζει
να γίνει μέγα φονικό της γαίας:
περιορίζει

[oh yeah!]

τη διανομή του εξωανθρωπίνου πλούτου:
εγχύλισμα της φρίκης, ένας βράχος
μετεωρίτης· γίνομ' επί τούτου
εικονομάχος.

Δεν θ' αναφέρω καν την απαίτηση:
λευκοί φωσφόροι πήζουν, ενώ οι γκρεμοί
βοηθούν να συμπληρώσω την αίτηση·
παρότι εκκρεμεί,

θα σκίσει τον φλοιό σαν χαρτοκόπτης,
θα σχηματίσει πρόταγμ' αγωνίας:

*Επιθυμώ να διοριστώ επόπτης
κοσμογονίας.*

I. Άτα: επεισόδιο με απλή έξοδο

Το τρέμουλό μου άκου, πιάσε, πες το·
μύρισε τη νωθρή μου γλώσσα. Δες το

τραχύ φιλόδοξό μου πεπρωμένο:
κάποτ' ενσάρκωνα τον ερωμένο

και τώρα πολεμάω τη σαγήνη,
υπογραμμίζοντας πως έχω γίνει

τροφή για το ιερό σου λάγνο μένος.
Της αγκαλιάς φωνής σου πρώην σωσμένος,

τους κούφιους χτύπους είχα καταργήσει.
Η αλήθεια διάτρητη, μελό, θ' αργήσει.

Οπότε τώρα ζήσε την αρχή σου
και καταράσου με με την ευχή σου

με το που διακριθεί η αμφιλύκη
απ' τα βουνά να κατεβούνε λύκοι

και να με γδάρουνε, σάπιον εργένη
να ξεγραφτώ από τάξεις κι από γένη.

Άφησε τώρα μια σου τούφα κι ένα
λευκό λουλούδι στον νεκρό: σ' εμένα.

Μία παρέα πίνει κόκα κόλα-ούζο
και σιγοσβήνει κάτω από τους φανοστάτες,
νομίζοντάς με πρώτης τάξης κολαούζο
και κουβαλώντας κόμπλεξ έκλειψης στις πλάτες

της· μα εμένα η νύχτα μού κάνει πλάτες,
πρώτο τραπέζι πίστα, σκαλάκια του Στρέφη.
Το περιβάλλον το σηκώνει γι' αυταπάτες —
όποιο κι αν είναι το πάθος μου, επιστρέφει.

Να θυμηθώ να εξισώνομαι οπότε
με την ωραία διάσειση του πλανήτη

και τα ανούσια σχίσματα
και να κρατάω τα δάκρυά μου,

γιατί θα χρειαστούν
στην παντομίμα μύησης,

στο ξέπλυμα του χρόνου·
θα χρειαστούν προοδευτικά

για τον καταναγκαστικό
ανασχηματισμό του θανάτου.

(Έχεις να δώσεις λογαριασμό για το ρίγος μου.)

Κάποια στιγμή θα καταλάβω το πρώτο νε-
κροταφείο·

θα μ' έβρισκε αφύλαχτο
στην ωμοπλάτη ένα πατ πατ
ανιχνευτή μετάλλων.

Ο κακοήθης όγκος της αγάπης, όπως εγώ τον
αντιλαμβάνομαι.

Κάποια στιγμή θα καταλάβω τους νεκρούς.